

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

1.Mf.31.101/2024/4.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság dr. Pádár Henrietta kamarai jogtanácsos által képviselt **Felperes1** (felp.1 címe) **felperesnek** a Dr. Karsics Ügyvédi Iroda (alperesi képviselő 1 címe, ügyintéző: képviselő1 ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (Cím1) I. rendű, **Alperes2** (alp.2 címe) II. rendű, **Alperes3** (alp.3 címe) III. rendű, Alperes4 (Cím5.) IV. rendű alperesek, **valamint** dr. Balogh Csilla Tünde ügyvéd (alpi jogi képviselő 2 címe) által képviselt Alperes5 (Cím6) V. rendű alperes ellen **kártérítés iránt** indított perében a Fővárosi Törvényszék 2.M.70.319/2023/27. számú ítélete ellen a II. és III. rendű alperesek által 29., a felperes által 34. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

v é g z é s t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részében, valamint a perköltség és az illeték tekintetében hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítja.

A másodfokú bíróság a felperes másodfokú perköltségét 23.000 (huszonháromezer) forintban, a II. és III. rendű alperesek másodfokú perköltségét fejenként 23.000 (huszonháromezer) forint és ÁFA összegben, a fellebbezési illetéket 148.003 (száznegyvennyolcezer-három) forintban állapítja meg.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Tényállás

[1] A II. rendű alperes 2003. óta állt a felperes alkalmazásában, 2007. március 13. óta folyamatosan ellátta a társaság egyszemélyi vezetését, 2007. március 13-tól ügyvezető, 2018. január 1. napjától vezérigazgató volt.

[2] A III. rendű alperes 2003. óta állt a felperes alkalmazásában, 2007. június 6. napjától tanácsadási és alkalmazásfejlesztési divízió igazgatóként dolgozott, a munka törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (a továbbiakban: rMt.) 188/A. § alapján a munkáltató működése szempontjából meghatározó jelentőségű munkakörben dolgozott és vezetőnek minősült a munkaszerződés 7. pontja szerint.

[3] Az V. rendű alperes 2001. február 1-től állt a felperes alkalmazásában munkaviszonyban, a perrel érintett időszakban a munkaköre tanácsadó volt. Feladatairól rendszeres beszámolást a II. rendű alperes felé kellett megtennie. Feladata alapvetően a felperes érdekében történő kapcsolatépítés és lobbitevékenység volt, lehetséges új üzleti partnerek felkutatása, találkozók megszervezése. Az V. rendű alperes külön megállapodás alapján jogosult volt a perrel érintett időszakban havi 1600 km megtételéig saját gépkocsi használatra. A perbeli időszak alatt saját gépkocsival rendszeresen látogatott meghatározott intézményeket és ezeket a felperessel elszámoltatta.

[4] A Nemzeti Adó- és Vámhivatal 2010-ben indított ellenőrzést a felperesnél, a jogerős határozat 12.674.000.- forint adókülönbözetet állapított meg, mely teljes egészében adóhiánynak minősült a 2008-2009-es adóévekre, ehhez kapcsolódóan további 6.337.000.- forint adóbírságot, 3.008.000.- forint késedelmi pótlékot és 170.000.- forint mulasztási bírságot szabott ki a felperesre. A felperes az összegeket 2013. december 23. napján a hatóságnak megfizette.

[5] Az V. rendű alperessel kapcsolatban az elsőfokú adóhatóság az ellenőrzés alapján megállapította, hogy a saját tulajdonú gépjármű munkavégzés céljára történő használata indokolatlan, az útnyilvántartásban szereplő cégeket vagy fel sem kereste, vagy látogatásának célja magánjellegű volt és nem munkavégzésre irányult. Így a revízió a saját tulajdonú gépkocsi használatának elszámolását munkabérnek minősítette, következésképpen a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény (a továbbiakban: Tbj. tv.) 18. § (1) bekezdésének b) pontja, 19. § (1) bekezdése, továbbá a foglalkoztatás elősegítéséről és a munkanélküliek ellátásáról szóló 1991. évi IV. törvény (a továbbiakban: Fltv.) 40. § (1) bekezdése alapján az adózó terhére 2008. évre vonatkozóan 36.000.- forint egészségbiztosítási alapot megillető járulékot, 173.000.- forint nyugdíjbiztosítási alapot megillető járulékot, illetve 22.000.- forint munkaadói járulékot állapított meg, 2009. évre vonatkozóan pedig 26.000.- forint egészségbiztosítási alapot megillető járulékot, 125.000.- forint nyugdíjbiztosítási alapot megillető járulékot, valamint 16.000.- forint munkaadói járulékot. Az elsőfokú adóhatóság azt is megállapította, hogy az V. rendű alperesnek gépkocsihasználat után kifizetett költségterítés munkabérnek minősül, így az V. rendű alperesnek 2008-ban 721.000.- forint, míg 2009-ben 523.000.- forint jövedelme keletkezett, mely tekintetben az adózó nem tett eleget személyi jövedelemadó megállapítási, levonási és ezzel összefüggésben bevallási kötelezettségének,

ezért az elsőfokú adóhatóság az Árt. 170. § (6) bekezdése alapján, a Tbj. 18. § (1) bekezdés a) pontja, 19. § (2) bekezdés a) pontja, 19. § (3) bekezdés szerint adózó terhére 2008. évre vonatkozóan 29.000.- forint egészségbiztosítási alapot megillető járulékot, 69.000.- forint nyugdíjbiztosítási alapot megillető járulékot állapított meg, 2009. évre vonatkozóan pedig 21.000.- forint egészségbiztosítási alapot megillető járulék, 50.000.- forint nyugdíjbiztosítási alapot megillető járulék került adózó terhére megállapításra, továbbá 2008. évben 98.000.- forinttal, 2009. évben pedig 71.000.- forinttal csökkentette az adózó adózás előtti eredményét.

[6] Ezen túl az elsőfokú adóhatóság azt is megállapította, hogy az V. rendű alperes részéről a vizsgált időszakban az adózó javára és érdekében munkavégzés nem történt, ezért a számára kifizetett bér, egyéb juttatások, valamint ezek járulékai nem minősülnek a vállalkozás érdekében felmerült költségnek. Ezért az elsőfokú határozat 11. oldalán levezett számítás szerint a Tao. törvény 8. § (1) bekezdésének b) pontja szerint adózó társasági adóalapját 2008. évre vonatkozóan 10.278.- forinttal, 2009. évre vonatkozóan 10.319.- forinttal megnövelte.

[7] Az elsőfokú határozat ellen a felperes fellebbezést terjesztett elő egyéb érdekeltl részére kifizetett munkabérrel kapcsolattal. A másodfokú hatóság az elsőfokú határozat fellebbezéssel nem vitatott részeinek megvizsgálásakor megállapította, hogy az V. r. alperessel kapcsolatban korrekció szükséges, mert az elsőfokú határozat indokolásában számszakilag helytállóan került levezetésre az adózó társasági adóalapjának vizsgált időszaki növekedése, azonban az elsőfokú határozat mellékletét képező B/2-b. tábláiban helytelenül került meghatározásra és így a rendelkező részben is helytelenül került megállapításra az adózót terhelő társasági adókülönbözlet összege. Ezért a határozat mellékletében megfelelő levezetést eszközölt.

[8] A határozat 18. oldalának 2.2. pontja rögzítette, hogy az elsőfokú adóhatóság megállapította, hogy az V. rendű alperes gépkocsihasználat után kifizetett költségtérítés munkabérnek minősül, az elsőfokú adóhatóság az elsőfokú határozat 5. pontjában rögzített tényállást megfelelően feltárta, a helytálló jogi minősítést elvégezte, azonban a törvényi feltételek fennállása ellenére nem alkalmazta a megfelelő adójogi szankciókat, a feltételek fennállása ellenére nem szabott ki mulasztási bírságot, ezért ennek korrekciójára a másodfokú határozatban került sor. E tényállás alapján a másodfokú adóhatóság 170.000 forint mulasztási bírságot szabott ki.

Eredeti kereset és ellenkérelem

[9] A felperes leszállított keresetében összesen 21.528.000.- forint kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket az adóhatósági határozatban foglalt teljesítési kötelezettsége alapján. Az V. rendű alperes foglalkoztatásával kapcsolatban a NAV megállapításaira hivatkozott és előadta, hogy a NAV megállapításai szerint az V. rendű alperes a munkavégzési helyen alig-alig tartózkodott, a saját tulajdonú gépjármű

munkavégzés céljára való használatának engedélyezése indokolatlan volt, az útnyilvántartásban szereplő cégeket vagy fel sem kereste, vagy látogatásának célja magánjellegű volt, ami nem munkavégzésre irányult, így a NAV a saját tulajdonú gépkocsi használatát munkabérnek minősítette és megállapította a foglalkoztatási törvény és a társadalombiztosítási törvény megsértéseit. A NAV határozata szerint az V. rendű alperes részéről a vizsgált időszakban a felperes javára és érdekében munkavégzés nem történt, ezért a számára kifizetett bér és egyéb juttatások, valamint ezek járulékai nem minősülnek a vállalkozás érdekében felmerült költségnek. A NAV megállapította a társasági adótörvény megsértését is. A II. rendű alperesnek, mint első számú vezetőnek utasítást kellett volna adnia arra, hogy az V. rendű alperes foglalkoztatásával kapcsolatban a jogszabályok megtartásra kerüljenek. A II. rendű alperesnek tudomással kellett bírnia arról is, hogy az V. rendű alperes a munkavégzési helyén alig-alig jelenik meg és az általa kiállított útnyilvántartások – kevés kivételtől eltekintve – nem hozhatók összefüggésbe a társaság javára végzett tevékenységgel. Az V. rendű alperesnek is tudnia kellett azt, hogy az útnyilvántartásokban feltüntetett célok jelentős része nem a felperesi érdekkörbe tartozik.

Korábbi eljárás

[10] Az elsőfokú bíróság korábbi, 2.M.70.127/2020/57. sorszámú ítéletével a II. és III. rendű alpereseket kötelezte 3.004.000.- és 3.415.000.- forint kártérítés egyetemleges megfizetésére, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[11] Az V. rendű alperes foglalkoztatásával kapcsolatban megállapította, hogy az egyértelműen megállapítható, hogy valamilyen munkavégzés történt az V. rendű alperes részéről. Kétségtelen, hogy a teljes munkaidő elvégzése nem igazolható, az azonban nem a munkaügyi bíróság feladata, hogy véleményt alkosson arról, hogy a felperes a munkaviszonyt mennyire használta ki és mennyire foglalkoztatta hatékonyan az V. rendű alperest. Mivel nem volt összecszerően kimunkált kereset a gépjármű költségterítésre vonatkozóan, ezért ezeket a kérdéseket vizsgálnia nem kellett.

[12] A fellebbezés folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság 1.Mf.31.225/2022/12. számú rész- és közbenső ítéletével a külföldi1 és a külföldi2 úttal kapcsolatban az elsőfokú bíróság ítéletét jogalapjában helybenhagyta és megállapította a II. rendű és a III. rendű alperesek egyetemleges kártérítési felelősségét. A külföldi3 úttal kapcsolatban részben megváltoztatta és megállapította a II. rendű alperes kártérítési felelősségét, egyebekben helybenhagyta, a vonóhoroggal kapcsolatban megváltoztatta és megállapította a II. és III. rendű alperesek egyetemleges kártérítési felelősségét, az V. rendű alperes foglalkoztatásával kapcsolatban részben megváltoztatta és megállapította az V. rendű alperes útiköltségével összefüggő kárért a II. rendű és az V. rendű alperes egyetemleges felelősségét.

[13] Az ítélet indokolásának az V. rendű alperes foglalkoztatásával kapcsolatos részében a másodfokú bíróság rögzítette, hogy az V. rendű alperes foglalkoztatásával kapcsolatban a NAV egyrészről a gépkocsi költségterítést természetbeni juttatásnak, munkabérnek minősítette, és ezzel összefüggésben járulék (egészségbiztosítási alapot megillető járulék, nyugdíjbiztosítási alapot megillető járulék és munkaadói járulék megfizetésére) kötelezte a felperest, másrészt pedig megállapította, hogy nem történt az V. rendű alperes részéről munkavégzés. Megállapította, hogy az útnyilvántartás vezetése jogszabályi kötelezettség, melyre a közúti gépjárművek, az egyes mezőgazdasági, erdészeti és halászati erőgépek üzemanyag- és kenőanyag-fogyasztásának igazolás nélkül elszámolható mértékéről szóló 60/1992. (IV. 1.) Korm. rendelet, valamint a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény rendelkezései irányadóak. Az egyértelműen megállapítható volt, hogy az V. rendű alperes az útnyilvántartást nem megfelelően vezette. Maga is úgy nyilatkozott, hogy a korábbi vezérigazgató utasítása alapján, amikor bejött a felpereshez, mindig valamilyen céget közbülső állomásként feltüntetett, hogy ne két munkavégzési hely között közlekedjen. A nyomozóhatóság is megállapította, hogy az útnyilvántartásban megjelölt dátumok, időpontok, úticélok alapján a nyilvántartások nagyrészt szükségszerűen valótlan adatokat tartalmaznak, a megjelölt utazások teljesítése lehetetlen volt. A KEHI vizsgálat rögzítette, hogy az V. rendű alperes gépjárműhasználata a havi 2000 km-t is meghaladta, az útvonal tekintetében az elfogadható távolságnál irreálisan magasabb kilométert is feltüntetett, az útnyilvántartást ugyanakkor hibásan vezette, felettesei pedig azt leigazolták azt, nem tettek eleget irányítási és ellenőrzési kötelezettségüknek. A másodfokú bíróság a bizonyítékok értékelésével megállapította, hogy az V. rendű alperes a megtett útvonalak tekintetében a konkrét címeket (és gyakran a felkeresett partnerszervezetet) nem töltötte ki, a felkeresett személyek helyett pedig mindvégig a hivatalos megnevezést tüntette fel az útnyilvántartásban. Így az útnyilvántartásban szereplő bejegyzések jelentős része beazonosításra, ezáltal a hivatalos használat igazolására alkalmatlan volt. A másodfokú bíróság megállapította, hogy a fenti magatartásával az V. rendű alperes az ellenőrzést lehetetlenné tette, a II. rendű alperes pedig nem végezte el az ellenőrzési kötelezettségét a jogszabály alapján vezetendő nyilvántartásokkal kapcsolatban. A II. rendű alperes e vonatkozásban mulasztott, az irányítási és ellenőrzési kötelezettségét folyamatosan megszegte. Az V. rendű alperes útiköltségterítésével kapcsolatban a II. rendű alperes vezetői tevékenysége keretében szándékosan kárt okozott, valamint az V. rendű alperes szándékos kártérítési felelőssége megállapítható, ami alapján a bekövetkezett kárért a rMt. 171. § (2) bekezdése alapján egyetemlegesen felelnek.

[14] A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Mfv.VIII.10.042/2023/12. számú rész- és közbenső ítéletével a Fővárosi Ítéltábla 1.Mf.31.225/2022/12. számú rész- és közbenső ítéletének az V. rendű alperes útiköltségével összefüggő kárért az V. rendű alperes kártérítési felelősségét megállapító rendelkezését hatályon kívül helyezte és a Fővárosi Törvényszék 57-1. számon kiegészített 2.M.70.127/2020/50. számú ítéletének azon részét, amellyel a felperes keresetét az V. rendű alperessel szemben elutasította, helybenhagyta. Ezt meghaladóan a jogerős rész- és közbenső ítélet hatályában fenntartotta.

[15] Az ítélet [100.] bekezdése tartalmazza, hogy a jogerős rész- és közbenső ítélet ellen az V. rendű alperes részletes felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, amelyben vitatta a közbenső ítélet kártérítési felelősségét megállapító rendelkezését és a részére megállapított perköltség összegét is. A II. rendű alperes ugyanakkor az útnyilvántartás hiányos vezetésével

kapcsolatban a terhére megállapított ellenőrzési kötelezettségének elmulasztását felülvizsgálati kérelmében tételesen nem támadta, e körben megsértett jogszabályhelyet nem jelölt meg, így a felülvizsgálati eljárás tárgyát csak az V. rendű alperes érvelésének vizsgálata képezhette. Az V. rendű alperes a felülvizsgálati kérelmében megalapozottan kifogásolta a másodfokú bíróság közbenső ítéletében megállapított az útnyilvántartás hibás vezetésére alapított döntését, mert a másodfokú bíróság nem vette figyelembe az V. r. alperes részére 2001-ben adott tájékoztatást, a fennálló gyakorlatot és azt sem, hogy az elszámolását éveken keresztül senki nem kifogásolta.

Kereset és ellenkérelem

[16] A másodfokú bíróság jogerős határozata után azösszepszerűség tekintetében folytatandó eljárásban a felperes az V. rendű alperes foglalkoztatásával összefüggően II. és V. rendű alpereseket egyetemlegesen 1.850.045.- forint kártérítés és ezen összeg után 2013. december 23. napjától járó késedelmi kamatban kérte marasztalni. Előadta, hogy az útiköltséggel összefüggésben kiszabott NAV fizetési kötelezettség összegét kívánják kárként érvényesíteni a 10/44/350033/519 naplósámú NAV jegyzőkönyv 16-23. oldala alapján. A beadványhoz levezetést is mellékelte.

[17] Az alperesek kérték a kereset elutasítását. Az V. rendű alperes előadta, hogy sem a beadványból, sem a táblázatból nem tűnik ki az, hogy a felperes által állított kárösszeg milyen összefüggésben áll az V. rendű alperes gépjármű használatával, illetve az útnyilvántartás és az adóhatósági eljárás adataival. Egyébiránt a felperes ellentétes nyilatkozatot tett a per során, a 2014. június 5-i előkészítő iratának 2. oldal 5. pontjában, ahol a saját gépkocsi használatára adott költségtérítés mint munkabér után fizetendő járulékok összegét mindössze 169.000.- forintban jelölte meg. Előadta továbbá, hogy a keresetösszepszerűségének bizonyítására önmagában az okirati bizonyítás alkalmatlan, a másodfokú bíróság iránymutatásának megfelelően a bizonyítási kötelezettségének a felperes igazságügyi könyv- és adószakértő kirendelésére irányuló indítvánnyal tehet esetlegesen eleget. a 2023. június 12-i beadványában kifejtette, hogy legfeljebb a munkaadót terhelő járulékokatban szereplő összegek, vagyis összesen 398.099.- forint tekintetében lehet alapos a felperesi kereset, miután a másodfokú határozat csak a nyilvántartás nem megfelelő vezetését róta az V. rendű alperes terhére, azt nem állapította meg, hogy az utazások nem a munkaviszony keretében történtek.

[18] A további alperesek 2023. május 10-i beadványukban hivatkoztak arra, hogy a felperes a felhívásoknak nem tett eleget, mivel nem munkálta ki összepszerűen a követelést, csak megismételte a NAV határozatban foglaltakat. Általános észrevételként arra is hivatkoztak, hogy a NAV határozataiban feltárt adóalap módosító tételek egyike sem tekinthető kárként.

[19] A felperes a kúriai határozatot követően a keresetet úgy módosította, hogy az V. rendű alperes foglalkoztatásával összefüggően a II. r. alperest 1.850.045.- forint összeg és ezen összeg után 2013. december 23. napjától számított késedelmi kamatban kérte kötelezni.

Az elsőfokú bíróság döntése

[20] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte a II. és III. rendű alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek a külföldi1 úttal kapcsolatban 3.004.000.- forintot, a külföldi2 úttal kapcsolatban 3.415.000.- forintot, a vonóhoroggal kapcsolatban 61.000.- forintot és ezen összegek kamatait. Kötelezte a II. rendű alperest, hogy a külföldi3. úttal összefüggésben fizessen meg a felperesnek kártérítésként 2.286.000.- forintot. A II. rendű alperest 259.600.- forint eljárási illeték és 70.000.- forint felülvizsgálati illeték megfizetésére kötelezte, míg a III. rendű alperest 191.900.- forint eljárási illeték és 70.000.- forint felülvizsgálati illeték megfizetésére kötelezte. A II. rendű alperest 968.999.- forint elsőfokú és 172.500.- forint másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte, a III. rendű alperest pedig 715.551.- forint elsőfokú és 127.500.- forint másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte.

[21] A határozat indokolása szerint az elsőfokú bíróság számos alkalommal felhívta a felperestösszagszerű keresete pontosítására, az ügyben azonban igazságügyi adó- és könyvszakértő kirendelésére vonatkozó indítvány nem érkezett. Megállapította, hogy a felperes igazolta, hogy a NAV határozatban rá kirótt fizetési kötelezettségét teljesítette és helytálló az a felperesi hivatkozás is, hogy az alperesek jogellenes magatartása hiányában a felperesnek nem kellett volna társasági adófizetési kötelezettségeket teljesítenie. Ugyanez irányadó az adóbírságra, a késedelmi pótléokra, mulasztási bírságra és járulékokra is.

[22] Az ítélet [31] bekezdésében rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság egyetértett az alperes álláspontjával az V. rendű alperesre vonatkozó kereseti kérelemmel kapcsolatban. Az V. rendű alperesre vonatkozó eljárás jogerősen lezárult, a bíróság a keresetet elutasította, ezért az erre vonatkozó kérelmet a bíróság nem vette figyelembe.

[23] A pertárgy értéke 15.246.000,-Ft, melyet a bíróság a rPp. 24. § (2) bekezdés b) pontja alapján állapított meg, a felperes 100 %-ban lett pernyertes. Az eljárás korábbi szakaszait is figyelembe vétele, az össz pertárgyérték 49.585.000,-Ft, melyhez képest a számított illeték 1.500.000,-Ft maximális összeg, melyből a jelen eljárásra 30,1 % pertárgyérték maradt. Ez 451.500,-Ft illetéket jelent a jelen elsőfokú eljárásra. A marasztalási összeg 42,5 %-a vonatkozott III. rendű alperesre és 57,5 % vonatkozott II. rendű alperesre. Ez alapján a fennmaradt eljárási illetéket is ilyen arányban kellett viselnie a pervesztes II. és III. rendű alpereseknek.

[24] A perköltség tekintetében felperesnek a jelen elsőfokú eljárásra jutó perköltsége 1.683.650,-Ft, melynek 57,5 %-át, 968.099,-Ft-ot a II. rendű alperes, míg a fennmaradó 42,5 %-ot, 715.551,-Ft-ot a III. rendű alperes köteles viselni. A másodfokú határozatban a megállapított perköltséget szintén ilyen arányban kötelesek viselni.

Fellebbezések és fellebbezési ellenkérelmek

[25] Az ítélet ellen a felek ítélet kiegészítési iránti kérelemmel éltek, melyet az elsőfokú bíróság – tartalma szerint – fellebbezésként értékelt és felterjesztett.

[26] A felperes kérte az ítélet megváltoztatását és a II. rendű alperes kötelezését azzal, hogy az V. rendű alperes útnyilvántartásával összefüggően 1.850.045.- forint és ezen összeg után 2013. december 23-tól járó kamatok megfizetésére köteles. Hivatkozásképpen előadta, hogy a Fővárosi Ítéltábla rész- és közbenső ítéletében az ellenőrzési kötelezettség megszegése miatt megállapította a II. rendű alperes szándékos kártérítési felelősségét, az V. rendű alperessel kapcsolatban pedig szintén szándékos kártérítési felelősséget állapított meg. A Kúria egyértelműen fogalmaz azzal kapcsolatban, hogy az V. rendű alperes kártérítési felelősségét megállapító rendelkezését helyezte hatályon kívül, vagyis a II. rendű alperes tekintetében a Fővárosi Ítéltábla marasztaló rész- és közbenső ítéletét hatályában fenntartotta. Ebből következik, hogy az elsőfokú bíróságnak ezen tényállás tekintetében is figyelembe kellett volna vennie a felperes kereseti kérelmét és döntenie kellett volna az összecszerűség kérdésében. Az alperes Kúriához címzett kijavítás iránti kérelméből is kitűnik, hogy a II. rendű alperes álláspontja szerint sem került hatályon kívül helyezésre a Fővárosi Ítéltábla rész- és közbenső ítéletének a II. rendű alperest az V. rendű alperes útnyilvántartásával összefüggésben marasztaló része. A Kúria Mfv.VIII.10.042/2023/15. számú végzésével elutasította a II. rendű alperes kijavítás iránti kérelmét, így a Kúria jogerős döntése nyomán továbbra is hatályban van a Fővárosi Ítéltábla rész- és közbenső jogerős ítéletének azon rendelkezése, amely megállapította az V. rendű alperes útköltségtérítésével kapcsolatban a II. rendű alperes vezetői tevékenysége keretében okozott szándékos kártérítési felelősségét.

[27] A felperes úgy nyilatkozott, hogy fellebbezésként kívánja fenntartani a kérelmét és előadta, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: rPp.) Pp. 213. § (1) bekezdését azzal, hogy nem döntött a felperes II. rendű alperes V. rendű alperes útnyilvántartásával kapcsolatot kereseti kérelmének összecszerűségével kapcsolatban.

[28] A II. és III. rendű alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az ítélet helybenhagyását kérték. Hivatkozásképpen előadták, hogy az V. rendű alperes „fellebbezésében” foglaltak a II. rendű alperesre is kihatnak a rPp. 52. § szerinti egységes pertársaság okán, illetve azért, mert a 2023. március 2. napján kelt rendkívüli jogorvoslati

kérelmében is azt kérte, hogy a Kúria a felülvizsgálattal támadott jogerős rész- és közbenső ítéletet vizsgálja felül és azt helyezze hatályon kívül, a keresetet utasítsa el.

[29] Hivatkoztak arra is, hogy a felperes soha egyetlen alkalommal sem munkált ki keresetet az V. rendű alperes útiköltségével kapcsolatban, nem munkálta ki, hogy mekkora összegű kár érte, nem jelölte meg a károkozó magatartást, nem vezette le a kár és a károkozó magatartás közötti ok-okozati összefüggést. A felperes az V. rendű alperessel együtt, egyetemlegesen kérte a II. rendű alperest marasztalni, így mivel az V. rendű alperes tekintetében a kereseti kérelem elutasításra került, ezért a felperes fellebbezését is el kell utasítani a II. rendű alperessel szemben. Hivatkoztak arra is, hogy a II. rendű alperes 2009. évben nem is írta alá az V. rendű alperes útnyilvántartásait.

[30] Az ítélet ellen a II. és III. rendű alperesek is ítélet kiegészítés iránti kérelmet terjesztettek elő, arra hivatkozással, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében nem rendelkezett a Fővárosi Ítéltábla 1.Mf.31.225/2022/12. számú ítéletében megállapított perköltségről.

[31] A felperes fellebbezési ellenkérelme e tekintetben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Hivatkozásképpen előadta, hogy a Fővárosi Ítéltábla határozatában mind az öt alperes esetében rendelkezett a másodfokú perköltségről, ezért a 300.000 forint perköltség helyesen a felperes perköltségét jelenti, melyre tekintettel az elsőfokú ítélet helytállóan rendelkezett úgy, hogy azt a II. és III. rendű alperesek részére nem ítélte meg.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[32] A felperes fellebbezése – az alábbiak szerint – alapos, a II. és III. rendű alperesek fellebbezése megalapozatlan.

[33] Az összecszerűség tekintetében folytatódó elsőfokú eljárásban a felek között vitatott volt, hogy a Kúria ítéletének az V. rendű alperesre vonatkozó rendelkezése, mely a keresetet elutasította, miként hatott ki a II. rendű alperesre. E tekintetben az elsőfokú bíróság téves tájékoztatást adott a feleknek: a tanács elnöke a 2.M.70.319/2023/27. számú jegyzőkönyvben arról tájékoztatta a feleket - „hogy „valóban folyamatosan szerepel a kúriai határozatot követően is az V. rendű alperessel összefüggésben a II. rendű kötelezésére vonatkozó kérelem, tekintettel azonban arra, hogy az ítélt dolog, a jelen ügyben lett jogerősen elbírálva, a bíróság nem vette figyelembe, bizonyítás nem folyt le, az előző jegyzőkönyvben erről tájékoztatás is történt. Mivel ez egy jogi tévedés a keresetben, azonban az ügy elhúzódását nem eredményezte, ezért nem tulajdonított jelentőséget ennek a bíróság a tárgyalás folyamán azon kívül, hogy mellőzte és bizonyítást nem folytatott rá, a feleket nyilatkoztattételre e körben nem hívta fel”. Tájékoztatta továbbá a feleket, hogy „tekintve, hogy V. rendű alperessel összefüggésben továbbra is szerepeltek a kereseti kérelmei, azonban

az ítélt dolognak a Pp. 130. § alapján tekintettel a 229. §-ra elutasításnak lenne helye, azonban ebben az eljárásban történt a jogerős elbírálás, így ezért jelentősége nem volt ezeknek az előterjesztéseknek.

[34] Ezen jogi álláspontjának megfelelően az elsőfokú bíróság az ítéletben nem rendelkezett a felperes II. rendű alperest marasztaló, az V. rendű alperes útnyilvántartással összefüggő kereseti kérelméről arra hivatkozással, hogy az eljárás jogerősen lezárult, a bíróság a keresetet elutasította, ezért az erre vonatkozó kérelmet a bíróság nem vette figyelembe.

[35] A másodfokú bíróság szerint az elsőfokú bíróság ezen jogi álláspontja nem volt helytálló. A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság 1.Mf.31.225/2022/12. számú rész- és közbenső ítéletével megállapította az V. rendű alperes útiköltségével összefüggő kárért a II. rendű és az V. rendű alperes egyetemleges felelősségét. A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Mfv.VIII.10.042/2023/12. számú rész- és közbenső ítéletével a másodfokú határozatnak az V. rendű alperes útiköltségével összefüggő kárért csak az V. rendű alperes kártérítési felelősségét megállapító rendelkezését helyezte hatályon kívül, ezt meghaladóan a jogerős rész- és közbenső ítéletet hatályában fenntartotta, vagyis hatályában fenntartotta az V. rendű alperes útiköltségével összefüggő kárért a II. rendű alperes kártérítési felelősségét.

[36] A rPp. 51. §-a szerint több felperes együtt indíthat pert, illetőleg több alperes együtt perelhető, ha:

a) a per tárgya olyan közös jog, illetőleg olyan közös kötelezettség, amely csak egységesen dönthető el, vagy ha a perben hozott döntés a pertársakra a perben való részvétel nélkül is kiterjedne;

b) a perbeli követelések ugyanabból a jogviszonyból erednek;

c) a perbeli követelések hasonló ténybeli és jogi alapból erednek, és ugyanannak a bíróságnak az illetékessége a 40. § rendelkezéseinek alkalmazása nélkül is mindegyik alperessel szemben megállapítható.

Az 52. § (1) bekezdése szerint az 51. § a) pontja alá eső pertársaság esetében bármelyik pertárs perbeli cselekményei – az egyezséget, az elismerést és a jogról való lemondást kivéve – arra a pertársra is kihatnak, aki valamely határidőt, határnapot vagy cselekményt elmulasztott, feltéve, hogy mulasztását utóbb nem pótolta. Az 53. § (1) bekezdése ellenben arról rendelkezik, hogy az 51. § b) vagy c) pontja alá eső pertársaság esetében egyik pertárs cselekménye vagy mulasztása sem szolgálhat a többi pertárs előnyére vagy hátrányára.

[37] Az elsőfokú bíróság és a II. és III. rendű alperesek jogi álláspontja azért nem helytálló, mert az egyetemleges kötelezés önmagában nem létesít a rPp. 51. § a) pontja

szerinti egységes pertársaságot. Miként azt a BH2017.157. számú döntés is rögzíti, az egységes pertársaság minden esetben az anyagi jogszabályok rendelkezése alapján jön létre a polgári perben. A kötelezettek egyetemlegessége nem hoz létre szükségképpen egységes pertársaságot (BH1996.540). Egységes pertársaság akkor áll fenn, amikor a perben érvényesített igény kizárólag az adott jogviszonyban érintett valamennyi fél együttes perbenállása mellett bírálható el. Ez a perbeli esetben nem áll fenn. A II. rendű alperes vezetői ellenőrzési kötelezettsége elmulasztása miatt felel az V. rendű alperes útnyilvántartásával összefüggő kárért. Ezért sem anyagi, sem perjogi akadálya nem volt annak, hogy az alperesek a jelen eljárás során önállóan perelhetők és tartozásuk fennállása miatt önállóan marasztalhatók legyenek.

[38] Ezt igazolja az is, hogy az alperesek kijavítás iránti kérelemmel fordultak a Kúriához azzal, hogy álláspontjuk szerint a kúriai ítéletnek a II. rendű alperesre vonatkozóan is hatályon kívül kellett volna helyezni a Fővárosi Ítéltábla rész- és közbenső jogerős ítéletének az V. rendű alperesre való kötelezését is az egyetemleges marasztalásra tekintettel. Hivatkoztak arra, hogy az V. rendű alperes tekintetében a per jogerősen el van bírálva, a kereset el van utasítva, így a II. rendű alperes tekintetében is el kellett volna utasítani az V. rendű alperessel együtt a kereset erre vonatkozó részét. A másodfokú bíróság a Kúria határozatát beszerezte. A Kúria Mfv.VIII.10.042/2023/15. számú végzésében az ítélet kiegészítésére irányuló kérelmet hivatalból elutasította a rPp.225.§ (1) bekezdése alapján. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a Kúria rész- és közbenső ítélete kifejezetten rögzít, hogy a II. rendű alperes az útnyilvántartás hiányos vezetésével kapcsolatban a terhére megállapított ellenőrzési kötelezettségének elmulasztását felülvizsgálati kérelmében tételesen nem támadta, e körben megsértett jogszabályhelyet nem jelölt meg, így a felülvizsgálati eljárás tárgyát csak az V. rendű alperes érvelésének vizsgálata képezhette [100].

[39] Miután az egyetemleges kötelezés nem jelent egységes pertársaságot, az V. rendű alperes perbeli cselekményei – felülvizsgálati kérelme – a II. rendű pertársra nem hatnak ki (rPp. 53.§ (1) bek.), mely a Kúria határozatából is egyértelműen kitűnik, ezért az elsőfokú bíróságnak döntenie kellett volna a jogerős közbenső ítélet alapján a II. rendű alperes kártérítési felelősségéről az V. rendű alperes útiköltségével összefüggő kárért. E vonatkozásban el kellett volna bírálni a felek nyilatkozatait. Azzal, hogy az elsőfokú bíróság erről nem döntött, megsértette a rPp. 213. § (1) bekezdésében foglaltakat, mely szerint az ítéletben foglalt döntésnek ki kell terjednie a perben, illetőleg a 149. § alapján egyesített perekben érvényesített valamennyi kereseti kérelemre. Sértette továbbá a rPp. 213.§ (3) bekezdésében foglaltakat.

[40] Miután a felperes igazságügyi szakértői bizonyítást nem indítványozott, ezért a bíróságnak a NAV határozatban és jegyzőkönyvben foglaltak alapján kellett volna döntenie a felperes kereseti kérelméről.

[41] Megalapozatlan a II. és III. rendű alperesek fellebbezése a perköltség tekintetében. A Fővárosi Ítéltábla 2024. március 19-én kelt és 2024. április 10-én jogerőre

emelkedett 1.Mf.31.225/2022/15. számú végzésével kijavította a rész- és közbenső ítéletet oly módon, hogy a 300.000 forint másodfokú perköltség a felperest illeti.

[42] Miután azonban a hatályon kívül helyezés folytán a pervesztesség-pernyertesség aránya sem állapítható meg, a másodfokú bíróság az illeték és a perköltség tekintetében is hatályon kívül helyezte az elsőfokú bíróság ítéletét.

[43] A másodfokú bíróság mindezekre tekintettel a rPp. 252.§ (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint

A másodfokú bíróság utasítása a megismételt eljárásra

[44] Miután a felperes a rá háruló bizonyítási teher ellenére igazságügyi szakértői bizonyítást nem indítványozott, ezért az elsőfokú bíróságnak az okirati bizonyítékok, a NAV határozatban és jegyzőkönyvben foglaltak alapulvételével kell a felperesnek a II. rendű alperessel szemben az V. rendű alperes útnyilvántartásával összefüggésben előterjesztett kárigényét elbírálni. E vonatkozásban azonban a kereset nem egyértelmű, mert a felperes a 2023. január 26-i keresetmódosításban e kártétel táblázatos kimutatásában adóbírság alapként szerepeltette a járulékokat, ugyanakkor annak mellékletét képező számszaki levezetésében azokat külön is szerepeltette a munkaadót terhelő járulék rovatban, melyet a per során az V. rendű alperes kifogásolt is a 2023. június 12-i beadványában. E vonatkozásban szükséges a felperes nyilatkoztatása a keresete összecszerűségét képező tételek meghatározására és számszaki levezetésére. Ezt követően lehet megalapozott döntést hozni a felperes ezen kereseti kérelméről

Záró rész

[45] A másodfokú bíróság a rPp. 252.§ (4) bekezdése alapján csupán a másodfokú perköltség összegét állapította meg, a költség viselésének kérdésében az elsőfokú bíróság határoz.

[46] A másodfokú perköltség összege a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (4) és (5) bekezdésén alapul.

[47] A fellebbezési illeték összege az 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdésén alapul.

[48] A másodfokú bíróság a fellebbezést a rPp. 256/A.§ a) és f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[49] A végzés elleni fellebbezést a rPp. 233.§-a kizárja.

Budapest, 2024. június 25.

dr. Vajas Sándor s.k.

dr. Kulisity Mária s.k.

dr. Kovács Edit s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró